

комп'ютерних симуляторах, у букмекерських конторах, в інтерактивних закладах, в електронному (віртуальному) казино незалежно від місця розташування сервера [3].

Законом також визначено поняття азартна гра – будь-яка гра, обов'язковою умовою участі в якій є сплата гравцем грошей, у тому числі через систему електронних платежів, що дає змогу учаснику як отримати виграш (приз) у будь-якому вигляді, так і не отримати його залежно від випадковості.

При співвідношенні понять «гральний бізнес», «азартні ігри», «діяльність у сфері розваг» з'ясовано, що вони не співпадають.

Відповідно, до проаналізованої нормативної бази українського законодавства, інші нормативні акти не визначають понять «гральний бізнес», «азартні ігри» та поняття «сфера розваг».

Можна стверджувати, що потрібно створити спеціальний нормативно правовий акт, який буде визначати не тільки «понятійний апарат», а й механізм його введення в дію. Таким нормативним актом має стати Закон України «Про азартні ігри», проект якого містить понятійний апарат щодо всіх особливостей в сфері грального бізнесу [4].

Література

1. Ариарский М. А. Социально – культурная деятельность как предмет научного осмысления / М. А.Ариарский. – СПб. : Концерт, 2008. – 792 с.
2. Податковий кодекс України від 02.12.2010 р. N 2755-VI // Відомості Верховної Ради України – 2011. – № 13, / № 13–14, № 15–16, № 17. – Ст. 556
3. Про заборону грального бізнесу в Україні Закон України від 15.05.2009р. № 1334-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [//zakon.rada.gov.ua](http://zakon.rada.gov.ua)
4. Про азартні ігри: Проект Закону від 18.04.2011р. N 8401 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [// http://w1.c1.rada.gov.ua/](http://w1.c1.rada.gov.ua/)

УДК 349.417 (043.2)

Мілімко Л. В., к.ю.н., доцент,

Васко А. Р., студентка,

Національний університет ДПС України, м. Ірпінь, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ВИЗНАЧЕННЯ ПРАВОВОГО РЕЖИМУ ЗЕМЕЛЬ РЕКРЕАЦІЙНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ

Ринкові відносини нині впливають на те, що до господарського використання залучається велика кількість земель, які раніше використовувалися як території відпочинку для населення, тобто землі рекреаційного призначення. Такі дії призводять до порушень екологічних прав громадян.

Однією з найбільш важливих та актуальних проблем, вирішення яких безпосередньо впливатиме на забезпечення раціонального використання та належної охорони земель рекреаційного призначення, слід вважати не чітке визначення їх правового режиму, оскільки в силу колізій у земельному законодавстві землі рекреаційного призначення фактично опинилися в складі різних категорій земель: сільськогосподарського, оздоровчого, лісгосподарського призначення, житлової та громадської забудови, природно-заповідного та водного фонду тощо.

Проблематику визначення правового режиму земель рекреаційного призначення розробляли такі вчені, як: В. І. Андрейцев, Л. О. Бондар, А. М. Мірошніченко, С. І. Хом'яченко, М. В. Шульга, В. Л. Яроцький та ін.

Відповідно до ЗК України, землі рекреаційного призначення – це земельні ділянки зелених зон і зелених насаджень міст та інших населених пунктів, навчально-туристських та екологічних стежок, маркованих трас, земельні ділянки, зайняті територіями будинків відпочинку, пансіонатів, об'єктів фізичної культури і спорту, туристичних баз, кемпінгів, яхт-клубів, стаціонарних і наметових туристично-оздоровчих таборів, будинків рибалок і мисливців, дитячих туристичних станцій, дитячих та спортивних таборів, інших аналогічних об'єктів, а також земельні ділянки, надані для дачного будівництва і спорудження інших об'єктів стаціонарної рекреації [2]. Водночас, відповідно до Наказу Міністерства будівництва, архітектури та житлово-комунального господарства від 10 квітня 2006 р. № 105 [3], рекреаційна зона – спеціально виділена генеральним планом і організована територія в місті і зеленій зоні, призначена для відпочинку населення. Одне і друге визначення містять поняття «зелені насадження міст та інших населених пунктів». При цьому згаданим вище наказом виділяються зелені насадження загального та обмеженого користування, а також спеціального призначення. Далеко не всі ці насадження використовуються для потреб рекреації.

Основними ознаками земель рекреаційного призначення є: їх використання для організації масового відпочинку населення, туризму та проведення спортивних заходів; взаємодія з іншими компонентами навколишнього природного середовища; необхідність охорони цих земель, розташованих на них природних рекреаційних комплексів та об'єктів природного або штучного походження від негативного впливу природних і антропогенних явищ.

Як зазначалося вище, найбільш проблематичними є ситуації накладення правових режимів земель рекреаційного призначення і земель інших категорій.

Згідно класифікації видів цільового призначення земель [4] визначаються види цільового призначення земель, які характеризуються власним правовим режимом, екосистемними функціями, видом господарської діяльності, типами забудови, типами особливо цінних об'єктів. Водночас, земельні

ділянки на яких розташовані зелені зони і зелені насадження міст та інших населених пунктів, відносяться не тільки до земель рекреаційного призначення, але і до земель житлової та громадської забудови, тобто мають подвійний правовий режим. Крім того для збереження та використання земель природно-заповідного фонду можуть використовуватися землі усіх категорій, у тому числі і рекреаційного призначення.

Отже, накладення правових режимів земель різних категорій суперечить земельно-правовому принципу цільового використання земель, відповідно до якого земельна ділянка має відноситись тільки до однієї категорії земель. У зв'язку з цим доцільним буде проведення комплексу робіт з інвентаризації земель, на яких розташовані об'єкти стаціонарної та тимчасової рекреації та поширення на них дії Закону України «Про мораторій на зміну цільового призначення окремих земельних ділянок рекреаційного призначення в містах та інших населених пунктах» [5]. У зв'язку з цим є потреба у виявленні земель, що мають рекреаційні властивості та віднесення їх в установленому порядку до відповідної категорії земель з визначенням на місцевості їх меж з метою розмежування їх правового режиму від інших категорій земель.

Основне навантаження щодо визначення та встановлення правового режиму земель рекреаційного призначення покладається на органи управління в галузі використання та охорони земель рекреаційного призначення. В процесі реалізації ними своїх функцій існує необхідність ведення у складі державного земельного кадастру державного кадастру земель рекреаційного призначення України. тичного стану земель рекреаційного призначення, прогнозування їх стану.

Література

1. Конституція України від 28 червня 1996р. за станом на 6 жовт.2013 р. // Відомості Верховної Ради України. –1996 р. – № 30. – Ст. 141.
2. Земельний кодекс України від 25 жовтня 2001 р. за станом на 5 груд. 2013 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 3–4. – Ст.27.
3. Про затвердження Правил утримання зелених насаджень у населених пунктах України : наказ Міністерства будівництва, архітектури та житлово-комунального господарства України від 10 квіт. 2006 р. № 105 // Офіційний вісник України від 16 серп. 2006 р. – № 31. – Стор. 415. – Ст. 2276
4. Про затвердження Класифікації видів цільового призначення земель : Наказ Державного Комітету України із земельних ресурсів від 23 лип. 2010 р. № 548 // Офіційний вісник України від 15 листоп. 2010 р. – № 85. – Стор. 110. – Ст. 3006.
5. Про мораторій на зміну цільового призначення окремих земельних ділянок рекреаційного призначення в містах та інших населених пунктах : Закон України від 17 берез. 2011 р. За стом на 21 берез. 2012 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2011 р. – № 40. – Ст. 400.